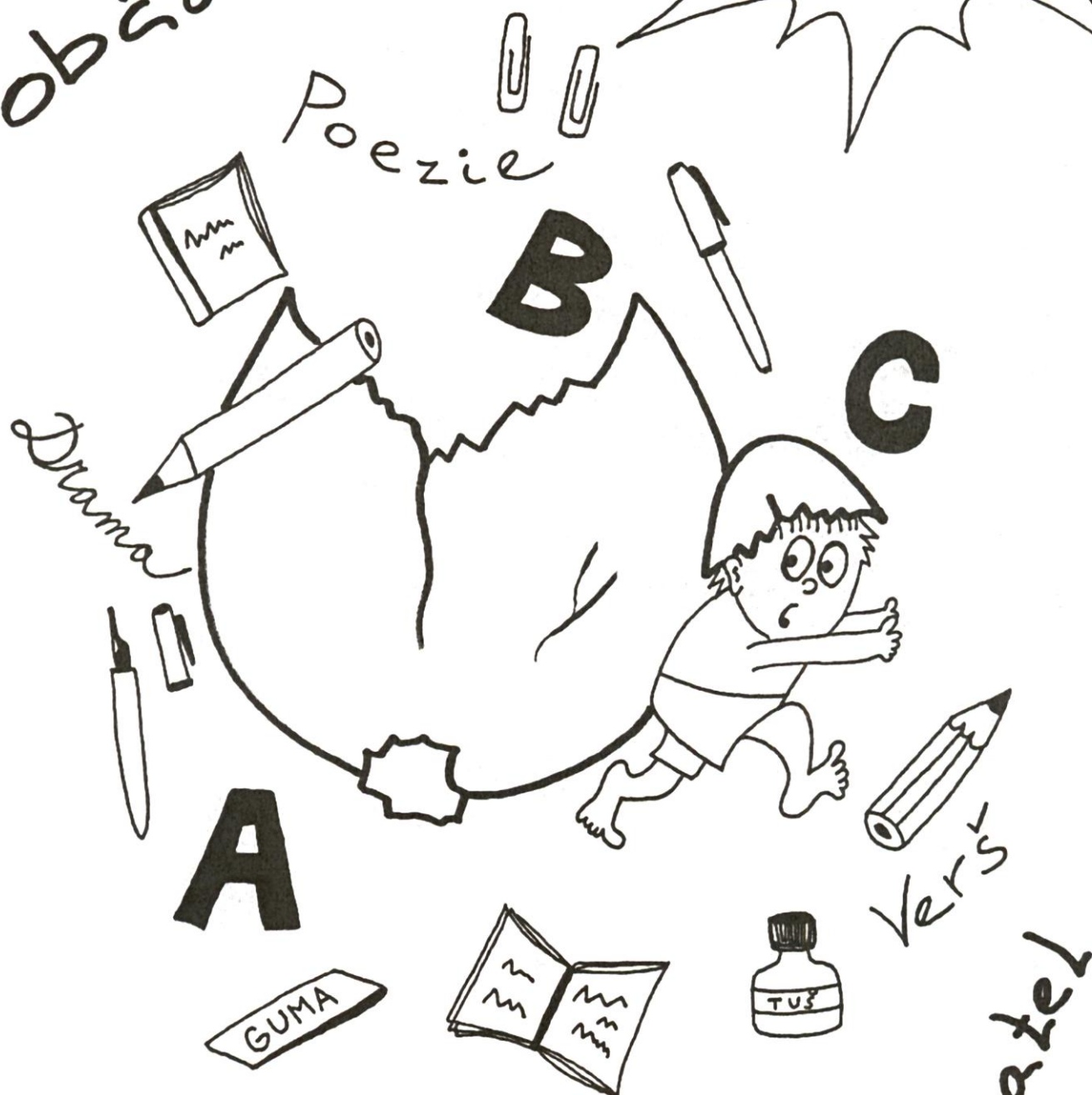

Literární občasník

ZŠ PRACHATICE
VODŇANSKÁ 287

aneb
Jak se klube spisovatel

ČÍSLO: II. DATUM VYDÁNÍ: 31. 3. 2010
ZŠ Prachatice, Vodňanská 287

Knihy jsou lidem tím, čím jsou perutě ptákům. John Ruskin

Vážení čtenáři,

Dostáváte do rukou II. číslo našeho literárního občasníku. Jeho vydání je načasováno k Březnu - měsíci knihy.

Mnozí z těch, jejichž díla a dílka můžete najít uvnitř časopisu, vykročili právě na dráhu spisovatelskou. Možná za čas uvidíme jejich knihu za výkladem knihkupectví.

Dar vyjádřit své myšlenky a fantazijní představy mají spisovatelé. Proto saháme po knihách. Proto nás provázejí od útlého věku, kdy jsme vnímali s napětím dramata pohádek a smáli se hravosti říkaček, po celý život. Proto tolik moudrých myšlenek významných osobností patří knihám. Také ty v našem sborníku naleznete.

Pěkné čtení přeje redakční tým Jaroslava Šamatová a Ivo Mikyska

PS. *Vzkaz pro autory: Další číslo bude věnováno naší škole. Bude mít narozeniny a to se sluší popřát. Všechna vaše díla předávejte prostřednictvím třídních učitelů redakci Literárního občasníku.*

KOUZELNÉ SLOVO PRÁZDNINY

Vzpomínáme na prázdniny

Prázdniny jsem začal dovolenou v Řecku. Hráli jsme si s dětmi venku a koupali se. Potom jsme odjeli do Chorvatska. Rybařili jsme a plavali v moři. Za necelé tři týdny od návratu domů jsem měl narozeniny. A už tu byl konec prázdnin. Dostal jsem morče, které se jmenuje Šmudla.

Jakub Imbera - 5. B

Na začátku prázdnin jsem byl u babičky v Prachaticích. Po třech týdnech jsem se vrátil domů.

V srpnu jsme jeli na Lanový park Libín. Velice se mi tam líbilo, šli jsme horní trasu. V úterý jsme jeli čtyřicet kilometrů na kole.

Ve středu jsme navštívili Dívčí kámen a lanovou dráhu. Ve čtvrtek jsme jeli na Lipno na bobovou dráhu, kde se jezdí na speciálních bobech v koridě. Jel jsem rychlostí 46 km za hodinu.

V pátek nás čekal aquapark v Horažďovicích.

Nakonec jsme ještě navštívili Prahu a zoologickou zahradu.

Pak jsme museli domů, protože má sestra onemocněla. Po celý zbytek prázdnin jsem zůstal doma.

Josef Hausler - 5. B

Slovensko

O prázdninách jsem jela na Slovensko do Bratislavy k babičce. Pár dní jsme byli v Bratislavě. Potom jsme odjeli do malé vesničky, která se jmenuje Mikuláš. Přijela tam moje kamarádka Lucka a její dva bratři Robko a Danko. Hráli jsme si a jezdili na kolech.

Potom jsme jeli na dovolenou do Itálie. Na pláži jsem si hrála s mladší sestrou Natálkou. Večer jsme vždy chodili na procházky do města nebo k moři.

Doma jsem moc dlouho nebyla. Za pár dní jsem odjela na tábor s kroužkem tance. Naučila jsem se spoustu nových kroků a stylů tance.

Po tancování jsem odjela do Liberce. Byli jsme stanovat. Jezdili jsme na kole. Navštívili jsme Prachovské skály, Skalní město a Jičín.

Poslední týden u nás byla návštěva z Bratislavy. Bylo to super, hráli jsme si a poslední den jsme šli do zoo.

Tereza Štěpánová - 5. B

„S pomocí knih se mnozí stávají učenými i mimo školu. Bez knih pak nebývá učeným nikdo ani ve škole.“

Jan Amos Komenský

PROCVIČ SI „I“ A „Y“

O slepýšovi

Jednou šel slepýš na procházku ke mlýnu. Bylo to tam moc hezké. Z dálky byl slyšet klapot mlýna, sluníčko hezky svítlo a pod mlýnem plynul potůček. Ale najednou se zablýsklo a slepýš spadl do strouhy a polykal andělíčky.

Ještě štěstí, že přiběhl mlynář a slepýše zachránil.

Martin Prokeš - 3. B

O nedoslýchavém mlynáři

Byl jeden mlýn a v něm žil nedoslýchavý s mlynářkou. Jednou se k mlýnu přihnala velká bouřka a blýskalo se. Druhý den mlynář vzlykal, protože uhodil do staletého stromu blesk. Mlynářka udělala čaj z pelyňku a jiných bylin na uklidnění. Mlynář čaj rychle spolykal. Čaj z pelyňku a bylin mu pomohl. Nedaleko mlýna našel mlynář nové lyže. Šel k sousedovi lyže vrátit a cestou se uhodil do lýtka. Soused ho obdaroval plyšovým medvídkem a košíčkem z lýka. Dny plynuly a mlynář šel na procházku krybníku, kde viděl kachny lysky. Po návratu domů zjistil, že mlynářka nechala unikat plyn. Plynem se neplýtvá, napomenul ji mlynář. Mlynářovi a mlynářce se již vedlo dobře.

Kateřina Mounová - 3. B

Čertův mlýn

V dáli jsem slyšel Čertův mlýn, na nebi se blýskalo a řeka tiše plynula. Ve mlýně bydlel čert, který měl chlupatá lýtka a lysý ocas. Nikoho neděsil a pletl košíky z lýka. Nerad plýtvál, a proto polykal pelyněk. Lehl si do trávy, která byla hebká jako plyš, a myslel na zimu, kdy pojede na hory lyžovat do chaty, kterou vytápí plyn. Zavzlykal, že by nejraději jel hned.

Josef Trůbl - 3. B

Byla jednou jedna nedoslýchavá babička, která bydlela ve mlýně, u kterého se často blýskalo. A ta polykala tak hltavě, že jí z toho plynul jazyk po puse, a stále plýtvala plynem, až se chtělo vzlykat. Měla lysou hlavu a bolavé lýtko, ale uměla jezdit na lyžích. Měla je z plyše. Často si vařila pelyňkový čaj a měla se fajn.

Janek Miesbauer - 3. B

Lyžování

Já a moje rodina jsme vyrazili na lyže. Zrovna když jsme vyrazili, začalo se blýskat. Ale to už jsme byli u lyžařského areálu. Zaplatili jsme vstupné a jeli vlekem na lysý kopec. Lyže jsme měli z lýka, když jsme jeli dolů, lýkové lyže plynule jely z kopce. Vlek byl na plyn, který se hodně plýtvál. Když jsme dolyžovali, došli jsme si do restaurace U Starého mlýna. Na zahátí jsme si dali pelyňkový čaj. Omylem jsem zavadila o lyže a bylo slyšet, jak spadly na zem. Bráškoví jedna lyže spadla na nohu a on začal vzlykat. Přesto však polykal slzy a

statečně sebral lyže ze země. Potom jsme zaplatili a jeli domů.

Anička Voráčková - 3. B

Myška

Byl jednou jeden myslivec, který měl myslivnu, ve které měl myši. Jedna myš neměla ráda hmyz. Jednou přišel myslivec na tu díрку, ve které bydlely myši. V díře uviděl myš, jak mu žere sýr. Nastražil na ni pastičku a myšku chytil. Myška vzlykala a zpytovala svědomí.

Lucie Dvořáková - 3. A

Co se děje kolem mne

Bydlím v domě na okraji Prachatic. Blízko mne bydlí Renča s Luckou. Hodně si spolu hrajeme. Stavíme příbytečky pro hmyz (jsou to různí broučci a motýli). Také jsme viděly dva hady. Slepýši to nebyli. Šlo o zmije. V létě slyšíme kolem sebe zpívat hodně ptáčků. Občas přijde velká bouřka. Schovám se domů a koukám se z okna, jak se blýská. Slyším bít hromy. Léto mám moc ráda.

Kateřina Stará - 3. A

Lyžování

Na Lysé hoře jsem si při lyžování poranil lýtko. Lyžování je prima, ale málo jsem se oblékl a nastydl jsem. Maminka mi uvařila bylinkový čaj. Na bolavé lýtko jsem si přikládal obklad. A bylo po lyžování.

Adam Jakeš - 3A

Vlaštovka Tomáš

Vlaštovka Tomáš je přelétavý pták. Cestuje po celé České republice. Jednou se nachomýtl v Litomyšli. Potkal netopýra Kubu. Kuba pozval Tomáše na návštěvu. A potom Tomáš odletěl domů.

Martin Novák - 3. A

Starý mlýn

Byla zima. Ve starém mlýně byly tři myšky. Vypadaly jako plyšové. Obvykle běžely po mlýně a hledaly něco dobrého. Jejich příbytek byl brzy plný pelyňkového chmýří. Když slyšely, že jde mlynář, bystře se schovaly pod starý nábytek. Tak plynul čas, nastalo jaro a myšky opustily své bydlo. Nový byt našly na louce plné květin.

Michaela Pilátová - 3A

„Dům bez knih je jako tělo bez duše.“ Julius Zeyer

Ráno

Když ráno vstanu, musím se umýt, pozamykat dveře i branku. Protože přibýlo spoustu sněhu, musím si proházet cestu. Už nebudu plýtvat silami a půjdu pomalu do školy.

Michal Huška - 3. A

Příběh dvou kamarádů

Starý netopýr znal mladého, ale pyšného slepýše. Jednou slepýš viděl, že se venku něco třpytlo. Když vylezl ven, viděl, že se třpytl zlatý prstýnek. Když přišel blíže, prstýnek rychle zmizel ve křoví. Za křovím byl totiž pytlák, který chtěl ulovit straku. Když uviděl slepýše, zlostně ho vzal a chtěl ho hodit pryč. V tu chvíli přiletěl starý netopýr a slepýše zachránil. Pak s ním odletěl na kraj rybníka. Slepýš se doplazel pod kořen stromu a usnul. Od té doby už nebyl pyšný a zvědavý.

František Ludačka - 3. A

O mlynáři

Byl jeden mlýn a v něm bydlel mlynář. Ten uměl mlít dobrou mouku. Uslyšel o tom král z Přibyslavi a usmyslel si, že mlynář bude mlít mouku pouze pro něho. Ale to se zmýlil. Mlynář prodával mouku hlavně obyčejným lidem. Královi ale nabídnul, že mu prodá deset pytlů mouky za dva statné býky. Král nabídku přijal. Ve voze taženém kobyly potom ještě nechal král dovést lidem ze vsi makové a tvarohové koláče. Byl moc milý!

Zuzana Müllerová - 3. A

O pyšné princezně

Žila byla jednou jedna princezna a ta byla tak pyšná, že jí z té pýchy narostl dlouhý pysk.

Její táta Dobromysl brzy ráno vyhlásil maškarní ples. Princezna dala otázku jednomu princovi, ale on se zmýlil, protože nebyl dost bystrý. Za týden přišel obyvatel Kamýku a nesl na zádech nějaký pytel. Princezna byla zvědavá, a proto se do pytle podívala. Myslela si, že je v něm šťovík, a tak to rychle spolykala. Ale on to nebyl šťovík, ale pelyněk! Co to? Princezna už není pyšná a už nemá pysk! Zachránil ji obyčejný pelyněk.

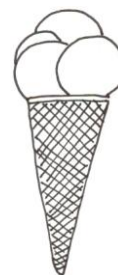
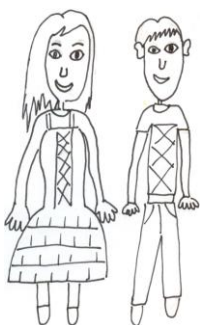
Daniel Turek - 3. A

„Čteš-li knihu poprvé, poznáš nového přítele, čteš-li ji podruhé, potkáš starého přítele.“ Čínské přísloví

JAK TO BUDE, AŽ TO BUDE aneb JÁ ZA 20 LET

Jednou jsem šla do cukrárny, dala jsem si jahodovou zmrzlinu, zamyslela jsem se a koukám. Jsem v tanečním studiu, budu tanečnice. Bude mi 28 let, chci mít 2 děti, kluka a holčičku. Budeme bydlet v Česku.

Barbora Kotlíková - 3. A

Já si myslím, že budu učitelkou a budu žít tady někde v Česku. Budu učit, ale ještě nevím, jaký stupeň. Ještě nevím, koho si vezmu. Budu mít asi 2 děti. Holčičku a chlapečka.

Dominika Kahudová - 3. A

Budu možná slavný trumpetista. Budu mít rodinu a s ní budu jezdit na koncerty. Budu bydlet v domě, budu mít možná děti. Jestli ano, tak radši kluka a holku. Miluju Báru a možná budu svalovec.

Roman Turek - 3. A

Asi budu tenista a budu hrát jako Federer. Doufám, že vyhraju mistrovství světa. Budu bydlet v Anglii. Jako koníček budu malovat a vynalézat.

Vít Neužil - 3. A

PŘÍBĚH NA DANÁ SLOVA

Pejsek má narozeniny

Byl jeden domeček a v tom domečku bydlel pejsek a kočička. Zrovna dnes měl pejsek narozeniny. Kočička udělala narozeninový dort. Pejsek vyluxoval pokojíček a pak si ohřál čaj v mikrovlnce. Když kočička udělala dort, popřála pejskovi hodně zdraví a štěstí. Pejsek dostal míč, plyšového méďu a puzzle. Kočička si udělala čaj. Nalila do varné konvice vodu a vzala si jahodový čaj. Pak si s pejskem poskládali puzzle. Když to poskládali, vznikl mozaikový obrázek, kde byl les. Pejsek si sedl na křeslo a usnul. Kočička nařídila budík zrovna na tolik hodin, kolik měl pejsek svíček na narozeninovém dortu. Pak usnula za stolem. Ráno zazvonil budík crrr, crrr, crrr.

A pohádky je konec, protože zazvonil zvonec.

František Ludačka - 3. A

Dům

Máme velký dům. V domě velký stůl. A na stole hrnek s čajem a dortem. Vedla stolu mikrovlnka s konvicí. Nahoru po schodech visí obraz a v rohu lux. V dětském pokoji máme velkého medvěda, který drží míč. V polici máme puzzle, které skládám s bratrem. Táta nám koupil nový budík a židli. Za našim domem je hustý les.

Michal Hušek - 3. A

Holčička

V domě bydlela holčička. Pila z hrnečku čaj. Potom šla do lesa na houby. Doma si sedla na židli, pustila si televizi a dala si jídlo ohřát do mikrovlnky. Po obědě si dala dort s poslední svíčkou. Protože nadrobila, musela luxovat. Potom si šla z puzzle skládat obrázek na stůl. Večer si šla hrát s medvídkem a vybarvit mozaiku. Večer před spaním si natáhla budík. V noci se jí zdálo, že dostala fotbalový míč.

Kačka Stará - 3. A

Kouzelný hrneček

Byl jednou jeden dům. U toho domu byl les. V tom lese žil kouzelný dědeček. V tom domě žila holčička Verunka, měla narozeniny. Přišlo k ní spoustu kamarádů. Měli narozeninový dort. Posadili se do křesla a koukali na televizi. V televizi dávali pohádku o zlobivém budíku a hodně mozaice. Když se dokoukali, navrhla Verunka, aby se šli proběhnout do lesa. V lese potkali kouzelného dědečka. Dědeček je poprosil, jestli by mu pomohli s těžkým nákupem, děti mu pomohly. Dědeček jim za to dal auto a hrneček, který vaří čaj. Když přišly domů, maminka zrovna luxovala vysavačem drobků. Chtěla jim uvařit čaj. Ale Verunka řekla, že mají kouzelný hrneček, který vaří čaj jako varná konvice. O dvě hodiny později navrhla Verunka, že si budou hrát s míčem. A tak skončil den.

Vítek Neužil - 3. A

U nás doma

Náš dům stojí u lesa. Doma máme staré křeslo a na něm sedí plyšový medvěd. V rychlovarné konvici vaříme vodu na čaj, který pijeme z hrnečku. K narozeninám dostanu dort. Můj synovec si hraje s míčem. V mikrovlnce ohříváme oběd. Někdy stavím puzzle. Na psacím stole píšu domácí úkol. Moje sestra kreslí obrázek. V chodbě máme krásnou mozaiku. Doma luxuje jenom tatínek. Z okna vidím, jak sousedovo auto veze domů odtahová služba.

Karel Thon - 3. A

Chlupáček

Na kraji lesa stál dům. Bydlela v něm Lenka. Byla to obyčejná holka. Ráno vstávala do školy, každý den si ohřála v mikrovlnné troubě hrneček s kakaem. Měla nejoblíbenější hračku plyšového méďu jménem Chlupáček. Odpoledne si Lenka hrála s míčem a omylem ho hodila do půdy. Šla pro něj a místo míče našla budík s červenými rafičkami. Lenka si budík prohlížela a najednou crrr, crrr, uskočila.

Ocitla se v zámeckém parku. Moc se divila, kde je a s úctou hleděla na zlatě zdobené křeslo, na kterém seděl princ a skládal puzzle. Lence to připomnělo mozaiku, kterou kdysi viděla ve staré kapli. Princ jí ho daroval a řekl jí, aby si ho zarámoval jako obraz.

Budík byl načasován jen na hodinu. Hodina uběhla a znovu zazvonil. Tak se dívka zase dostala domů. Když sešla z půdy, uvařila si čaj v rychlovarné konvici a pak jí maminka řekla, ať si jde vyluxovat pokoj. Lenka podle princovy rady složila puzzle a obraz zasklila. Připomínal jí cestu, kterou nikdo jiný nezažil.

Daniel Turek - 3. A

Tomáš

Kdysi dávno žil v černém lese Tomáš. Měl krásný dřevěný dům. Každé ráno, poté, co ho probudil jeho červený budík, si dal kakao ze svého hrníčku. Než šel do školy, tak se rozloučil se svým plyšovým medvídkem. Když se vrátil domů, udělal si úkoly na psacím stole, vzal si lux a uklidil. Potom si šel hrát s míčem. Kvečer si začal skládat puzzle a krásnou mozaiku. Pak si ohřál kousek pizzy v mikrovlnce a jako dezert si dal kousek dortu. Když se najedl, sedl si do křesla, přečetl si pěknou knížku a šel spát.

Martin Novák - 3. A

Oslava

Byl jeden dům u lesa a v tom domě žila rodina. A v té rodině bydlí Hanička a právě si vybarvuje mozaiku. Dnes má narozeniny a dostala medvěda, míč, puzzle. Dala si taky kousek dortu.

Večer si musela nařídít budíka, aby nezaspala. Po škole si šla dělat úkol na psací stůl, sedla si na otočnou židli a nakreslila si obrázek. Maminka jí mezitím v mikrovlnce připravila popcorn.

Lucka Dvořáková- 3. A

Horákovici rodinka

Byl jeden dům postavený blízko lesa. V tom domě bydleli Horákovci. Pan Horák jezdil do práce brzy ráno. Jediná věc, která ho vzbudila, byl budík. Ráno se mu z postele moc nechťelo, ale budík ho nakonec ven dostane. Nasedne do auta, už jede. Kromě toho mají také dvě dcery, jedna se jmenuje Andulka a druhá Ema. Ráno měly k snídani kus dortu a v konvici uvařený čaj. Ten pily z krásně puntíkováných hrníčků. Starší dcera Ema si obzvlášť potrpí na teplé jídlo, takže maminka jí ho musí ohřát v mikrovlnné troubě.

A ta mladší Andulka využije toho, že může jíst u psacího stolu na otočné židli. Najednou Andulka zavolá: "Emo, v televizi dávají Autíčko a odtahový vůz jsou nejlepší kámoši". Seběhnou se k televizi a moc je to baví. Po pohádce jde Ema vybarvovat a Andulka si jde hrát s medvídkem, puzzlemi a míčkem.

Když maminka šla do Andulčina pokoje, zděsila se. Vidí rozsypané lupínky po zemi. Zavolala Andulku a ukázala jí tu pohromu. "Jdi pro vysavač a vysaj to", řekla. "Ale, ale, ty sis myslela, že to udělám za tebe, vid'?"

Druhý den jde maminka udělat snídani, a co nevidí? Ona tam sedí Ema a poroučí si: "Až to uvaříš, tak mi to ještě ohřej. Víš, že to mám tak ráda." "Ano, to vím", říká maminka. "Ale nevím, proč bych to měla ohřívat na tvůj povel?"

Když obě dívky usedly za stůl, Ema se napila čaje. Bolestí vykřikla Auuuu... "Vždyť je to horké, spálila jsem si jazyk!"

"Ano, ano, Emo, to tě odnaučí poroučet!"

"Ano, mami, už i to budu pamatovat napořád. Ale stejně to moc páli!"

"Já vím, Emo", odpověděla maminka.

Karolínka Dejmková- 3. A

Aniččina oslava

Znáš jeden dům, který stojí u lesa. V domečku bydlí malá Anička. Dnes slaví šesté narozeniny. Pozvala své kamarády a kamarádky na oslavu. Dostala plno dárků, které jí udělaly velkou radost. Kopací míč, plyšového medvídky, puntíkatý hrneček a obrázkové puzzle. Maminka s babičkou jí upekly ovocný dort, navařily v konvici malinový čaj, společně vyzdobily pokojíček. Anička přivítala děti a začala oslava.

Hrála muzika, zpívalo se a tančilo. Anička sfoukla svíčky na dortu, nalila v mikrovlnné troubě ohřátý čaj a rozdělila narozeninový dort. Všem moc chutnalo. Pak si u psacího stolu vybarvovali mozaiku. Každý měl na starosti dílek. Celý obrázek se jim moc líbil, a tak si ho pověsili na nástěнку.

„Dobrá a krásná kniha je ta, která plnými hrstmi rozsévá otazníky.“ Jean Jean Cocteau

Po oslavě společně uklidili, vyluxovali drobečky a unaveně usnuli. Anička na otočné židli, Jirka na koberci, Mirka s Ládkem na gauči. V pokojíčku zavládlo ticho.

Mamince bylo divné, že děti zmlkly a šla se tedy podívat, co se děje. Když viděla, jak sladce spí, nastavila budíka na šestou hodinu a odešla vařit večeři.

Crrrr, zvoní budík. Děti se diví, co se stalo, ale maminka je uklidnila, že je čas na večeři. Pochutnali si společně s Aniččinými rodiči na milovaných palačinkách a rozloučili se.

Anička si své narozeniny pěkně užila. Zazvonil zvonec a příběhu je konec.

Společná práce dětí III. A a p. uč. Bískové

Narozeniny

Znáš jeden les, za lesem dům a v tom domě se něco chystá. Maminka má 36. narozeniny. Už uklidila úplně všechno, míč, puzzle, křeslo, budík, vysavač i hrneček.

Anička si kreslí mozaiku a říká: "Mami, můžu pozvat i medvídky Míšu?"

"Ale jistěže ano", povídá maminka.

Anička dala na stůl dort z mikrovlnky a čaj z konvice. A začalo se slavit. Maminka dostala obrázek a byla moc šťastná.

Barborka Kotlíková- 3. A

Pohádka o Červené Karkulce

Na kraji lesa byl domeček. V domečku bydlela Červená Karkulka s maminkou.

Maminka si vzpomněla, že má Karkulka narozeniny. Ale nevěděla, co jí má koupit.

Přemýšlela a rozhodla se pro puzzle, míč, medvídky, hrneček, budík, dort a mozaiku.

Začala oslava, zalili si čaj z konvice, udělali jídlo v mikrovlnce a jedli dort. Pak si Červená Karkulka sedla do křesla k psacímu stolu a vybarvovala si obrázek s autem.

Večer šli spát a ráno je vzbudil nový budík.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Tereška Suchá- 3. A

Bára a Ládk

Byl jednou jeden domeček a v něm žil malý chlapec. Ten se jmenoval Ládk a měl sestru Báru. Oba dnes mají narozeniny. Pozvali hodně kamarádů. Vítka, Romana, Dominiku, Karolínku. Bára dostala medvěda a Ládk dostal fotbalový míč a puzzle s obrázkem lišky. Pak si dali kakao do hrníčku a každý dostal kousek dortu. Maminka dala Báře a Ládkovi ohřátou polévku v mikrovlnce. Jedli ji u stolku a pak si skládali mozaiku.

Maminka jim řekla, aby uklidili a tak vytáhli vysavač a luxovali. Pak si hráli na otáčecí židli a točili se dokola.

Brzy šli spát. Ráno je vzbudil budík, nasnídali se a šli do školy. Přinesli tam dva balíčky bonbónů a rozdali je všem kamarádům až na jednoho Honzu, protože je moc zlobí.

Nejdříve měli český jazyk a psali diktát. Ládk dostal dvojku a Bára jedničku.

Ladislav Křupala- 3. A

RÝMY A VERŠE

Kouzlo nesmyslu

Co je to DADA?

Návod, jak vytvořit dadaistickou báseň (Tristan Tzara)

Vezměte noviny.

Vezměte nůžky.

Najděte v novinách článek, aby měl délku, jakou počítáte dát své básni.

Článek vystříhnete.

Potom pečlivě rozstříhejte všechna slova, která tvoří tento článek, a vložte je do pytlíku.

Skládejte pak jeden ústřížek za druhým přesně v pořádku, v jakém vyšly z pytlíku.

Svědomitě opište.

Báseň se vám bude podobat.

A vězte, že jste spisovatelem neskonale originálním, okouzlujícím citlivostí, byť dosud nepochopen lidem.

*Tak jsme tedy stříhali, skládali a svědomitě zapisovali. Jestli se nám báseň podobá, posud'te sami.
Je ale možné, že zůstaneme i nadále básníky nepochopenými, jak nám návod předpověděl:*

Co to?

Otužování střídání výrobci,
hebká pošty kondice maškarády.

Rozvod vlka vědecky,
porota si otužování záležitost jako rychle.

Lásky stejně čára,
tak kat nebude?

Tvořilo nákladu produktu pro uprchlické města 48 sídlí
pomocí,
koupit módy.
Co to?

DÁMY vs. GAY

Rozdáváme dámy,
dějiny robotky.

Proč jako panika roku?

Která erekce bál v Paříži po nevěsta francouzské.

Život večer,

pálit metodou,

do jak rizikových zázrak,

či populární,

nebo k tomu telefonu,

by se gay,

SÁMEROVA HOLKA

Intelektuálové agentech,
sváteční na prodej generací,
a Američanech plán,

kdopak známe lepší křesťan nebezpečný,
a sdružené Dřípatka prostřednictvím dosáhnout,
rozhodne je stalo ne zdravém pořekadlo těle,
prostřednictvím pobyt energie milénia,
cena svádění u potoka,
nejsem holka Sámerova s cenou,
že ovšem at' ta 25. byla. ☺

WTF?!!!

Opravdu školka peřinka dluhů.

Opravdová roboti,
dětské v damašku života,
pohotovost stromky?

Vyrobte zjednání 2009 v pivovaru Prachatice
na vršku buď me nový.

Po italsku rozdělat slovo dluh.

žáci 9. A

„Knihkupectví je jeden z mála důkazů, že lidé stále myslí.“ Jerry Seinfeld

Troška angličtiny pro pobavení

I am little, I am poor,
But I can be famous, too.
It is easy, it is fun,
Come to me and we will run.
I am famous, I am rich,
you can see, I am a bitch.

Tom Rauscher - 9.A

For you

Lying on the couch, staring at my ceiling,
wondering if my wounds are finally healing.
I am thinking about all the things he said to me,
About all the things, I thought he could be.
Thinking about all the promises he gave,
About all his tears, I was trying to save.
Now he's gone and I'm alone,
Tired of being on my own.
I know it's hopeless and not too clever,
But it won't get better, never EVER.
So please, Mr. Perfect, tell me what to do.
'Cause I just can't help the way I feel about you...

Lucy Keltnerová - 9. A

Také si zkusíme ve škole tvořit básně...

Já jsem malé jablíčko,
kousni do mě Aničko.
Vylez ze mne červíček,
jmenoval se Jeníček.
Anička ho vyndala,
pak mě hezky spapala.
Petra Vincíková - 3. A

Čertíku, čertíku,
co to neseš v pytlíku ?
Nesu, nesu černou myš.
Snad se kluku nebojíš ?
A jestli se nebojíš,
tak pojd' ke mně blíž.
Barbora Kotlíková - 3. A

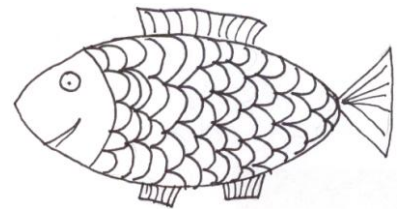

Jahůdka, jahůdka, jahůdka,
je sladká jak borůvka.
Borůvka, borůvka, borůvka,
je sladká jak jahůdka.
Barbora Kotlíková - 3. A

Když si nevím s něčím rady,
pozvu Domču do zahrady.
V zahradě mám ovoce,
brzy budou Vánoce.
Barbora Kotlíková - 3. A

Jídlo, jídlo, jídlo,
voňavé, jak mýdlo.
Dobré jsi, sladké jsi,
má tě každý na mysli.
Karolína Dejmková - 3. A

Jídlo
Představte si, co máme k obědu.
Brambory a smaženou rybu.
Já dnes nejdu do školy,
protože nemám bačkory.
Máma zuří, táta říká:
„Ty kluku, z tebe bude řípa!“
Michaela Pilátová - 3. A

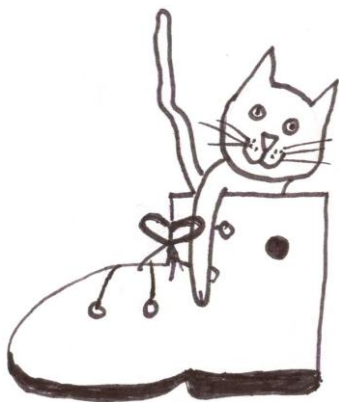
„Člověka je možné poznat podle knih, které čte.“ Samuel Smiles

Zajíček

Kristýna Kalousková
Jeden malý zajíček,
ukradl si košíček,
ukradl ho babičce.
Babička se zlobila
a zajíčka praštila.
Zajíček moc plakal
a moc smutně koukal.
Babička to viděla
a zajíčka pustila.
Zajíček byl velmi rád,
že zase může vstát.
Kristýna Kalousková - 6. A

Kotátko

Máme doma zvířátko,
mňouká, kouše, vrní,
je to malé kotátko,
v pelíšku pak chrní.
Včera uslo kotě
v dědečkově botě.
Všichni se mu smějí,
ale také se báli,
že tam dělalo neplechu,
dědeček lapal po dechu.
Naštěstí se nic nestalo,
kotě se krásně vyspalo.
Pak kotě odešlo pryč
chytat nějakou myš.
Jana Hesová - 6. A

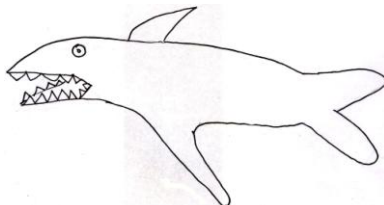

Pes

Pes je přítel člověka,
to je pravda odvěká.
Já mám doma malé štěně,
vždy se tváří ustrašeně,
to když musím odejít
a on musí hlídat byt.
Věrně čeká celý den,
až zas spolu půjdeme ven.
Odpoledne po škole
vezmu ho hned na pole.
Tam si hrajeme, skotačíme,
na čas vůbec nehledíme.
Už je večer, jdeme domů.
Je nám dobře, když jsme spolu.
Eva Müllerová - 6. A

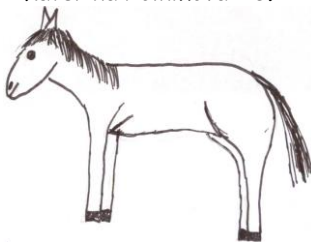
Zvíře

Běhalo zvíře po dvoře,
které skočilo do moře
a potkalo úhoře.
Potkalo žraloka,
kouklo mu do oka.
Oko mu vypadlo,
co ho to napadlo.
Vylezlo z vody
a šlo do školy.
Ve škole dostalo jedničku
a na spaní bedničku
a taky pěknou ledničku.
Milan Pěsta - 6. A

Kůň

Když slyším zaržání koně,
rozpustí se mé sny plyně.
Vrátím se zas do reality
a málem šlápnu do ulity.
Když dáš koni jablko,
povoží tě malinko.
Když dáš koni chleba kus,
povoží tě dlouhý kus.
Koník běží o sto šest,
za ním prach jen vane se.
Skočit Becher's Brook je velmi
těžké,
avšak jenom pro jezdce.
Zkrátka kůň je dobrý přítel tvůj,
jen mu musíš kydat hnůj.
Za odměnu svezte tě,
a proto už chyt' otěže.
Kateřina Rolníková - 6. A

Nejlepší přítel je náš pes

Nejlepší přítel je náš pes,
roztomilý mazlíček.
Ocáskem kroutí, chce si jen hrát,
ale člověk ho má rád.
Nejlepší přítel je náš pes,
sranda je s ním největší.
Když ráno zaštěká, je to děs,
ale chránit on musí.
Nejlepší přítel je náš pes,
má roztomilý čumáček,
kočky on moc nemusí,
ale chránit, to on umí.
Tatevik Vardanyan - 6. A

Smailík

Smailík, smailík, smailíček,
je to malý hošíček.
Má velkou rodinu,
tráví s ní každou hodinu.
Pusu má od ucha k uchu,
má spoustu kamarádů, holek i
kluků.
Rádi dělají skopičiny,
potom si sednou u svačiny.
Má moc rád svoji maminku,
ted' ztratil jednu holinku.
Než ji našel, dostal kašel.
Vůbec to ale nevadí,
smích, ten mu všechno nahradí.
Petra Podlahová - 6. B

Králík Pokusný

Je králík pokusný
a stříhá ušima.
Je králík pokusný,
však taky duši má.
Tu duši ušatou,
tu duši pokusnou
a oči pláčou tmou,
dokud neusnou.
Ty oči králíčí,
ty oči ušaté,
ty oči vykřičí,
že to tak necháte,
vy, páni vědci,
malého králíka,
kterého už bolest vysvléká!
Dominika Bosáková - 6. A

Miluju psy

Miluju psy, jsou krásní,
člověk o nich básní.
Někdy hodně štěkací.
S nimi se nenudíš,
náladu si vylepšíš.
Někdy se ti doma počůrají,
loužičku při tom udělají.
Malý pes? Velký? Otlýlý?
Na tom, jaký je pes, nesejde.
Podle toho,
jak vy se budete chovat k němu,
tak on k vám,
není důvod k obavám.
Pes je přítel člověka,
pro radost i zaštěká.
Eliška Vejvodová - 6. A

„Nos starý kabát a kup si novou knihu“ Augustin Phelps

Máme doma Australáka

je to náš pes.
I když je samý sval,
je náš i dnes.
Koupili jsme ho u paní,
co chová psy i koně vrány.
Jeli jsme hodně dlouho,
pěknou dálku,
pes měl z toho
ucho na polštářku.
Když jsme dorazili,
vystoupili z auta,
nešli jsme moc dlouho
a už jsme byli doma.
Vedli jsme ho na vodítku,
šel poslušně u nohy,
když jsme byli u vchodu,
byl plný únavy.
Když jsme byli doma,
rozprchl se za kočkami,
snědl jim misku žrádla,
kočky byly překvapeny.
Bylo už pozdě,
šli jsme spát,
kočky se bály ve tmě,
co jejich nový kamarád.
Podle skutečné události.
Kateřina Polachová - 6. B

Pes

Byl jednou jeden pes,
tomu patřil celý les.
Dal si, co jen chtěl,
do každého roští vlez.
Potkal tam lišku,
ta mu dala šišku
a pozvala ho do pelíšku.
Já šišky nejím,
lišek se bojím,
raději se domů
do boudy strojím.
Tenhleten pes
běžel skrz ves,
než bys řekl švec,
tak do boudy vlez.
Lukáš Polach - 6. B

O psech

Viděl jsem, jak na ulici seděl
psíček
a při tom vyl na měsíček.
Chtěl jsem jít toho pejška
pohladit,
ale mrzelo mě, že tak vyl,
když v noci má být klid.
Pak k němu přiběhl jeho psí
kamarád
a oba utekli někam do zahrad.
Byl jsem rád, že už je klid,
ale myslel jsem na to,
jak by bylo fajn mít pejška,
kterého bych mohl pohladit.
Druhý den jsem viděl kluka, jak
nese mávátko
a kolem něj běhá malé štěňátko.
Bylo vidět, jak je hravý,
bylo bílé a uši mělo tmavé.
Neodolal jsem
a musel jsem ho pohladit
a pak jsem si řekl,
že si musím také nějaké to štěně
pořídit.
David Hamerník - 6. B

Žabí písnička

Když veverka skáče,
tak se třese celá zem.
Na kamínku žabka stála,
veverka ji očichala.
Voní divně jako šunka
nebo jako pampeliška.
Dlouhé nohy jako chobotnice
doskáčou až do světnice.
Ve světnici dobrý chléb
a na něm ten dobrý džem.
A ta žába nežába
snědla ten chleba sama.
Navečer jí bylo špatně,
sesypala se jak kaše.
Druhý den už je to dobré,
žabička je na svobodě.
Tomáš Veverka - 6. B

Zajíc

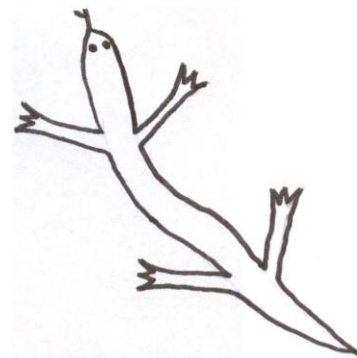
Na poli sedí zajíc,
hryže suchý krajíc.
Z houští na něj vrána kouká
a při tom si zlostně brouká.
Když se zajíc otočí,
tak mu krajíc otočí.
Zajíc smutně hopká pryč,
vrána letí slunci vstříc.
Miroslav Ondrák - 6. B

Zatočená myška

Jedna myška malá
moc ráda si hrála,
točila se do kolečka
a tomu se smála.
Ted' se prudce zastavila,
hlava se jí zatočila,
na zem myška upadla,
před ní tlapka dopadla.
Hned se zase postavila,
tím si život zachránila,
uviděla zakrátko,
že to bylo koťátko.
Nad'a Horváthová - 6. B

Ještěrka

Ještěrka na šterku slunila se,
asfalt jí udělal proužek na ocase.
Bolavý ocásek rychle chladí,
že jiná je
ostatním ještěrkám vadí.
Michaela Špillerová - 6. B

„Vyber si autora, jako si vybíráš přítele“ Josef Václav Sládek

Obrázková poezie

Metal

Miroslav Vitula - 9. A

HIPHOPERE TY JSI
TELE, HIP HOP TEL
MĚ VÁŽNĚ ŽERE
TECHNAR A JEHO
TUC, TUC, STYL
RADŠÍ RYCHLE
VYSTŘELIL. PRO-
TOŽE JE TU METAL
LIDI, METAL JE NÁŠ
AŽ TO VŠICHNI VIDI.
METAL JE ŽIVOT
METAL JE SPÁSA
POSLOUCHAT METAL TO JE KRÁSA. METAL
MÁME VŠICHNI RÁDI A CO NAŠI METALOVÍ
KAMARÁDI. MÁJÍ LAŤKU PROKLATĚ NÍZKO
KDYŽ POSLOUCHAJÍ NĚJAKÉ DISKO. DĚLAJÍ
ZE SEBE JENOM
ŠÁSKA, KDYŽ PO-
SLOUCHAJÍ EVU
A VÁŠKA. PROTOŽE
METAL JE ZA
VŠECHNY PRACHY,
BUDUHO UCTÍVAT
ŽADNÉ STRACHY
A AŽ BUDEME
BÁBA ČI - DĚD BUDEME
KŘÍČET METAL
IS NOT
DEAD.

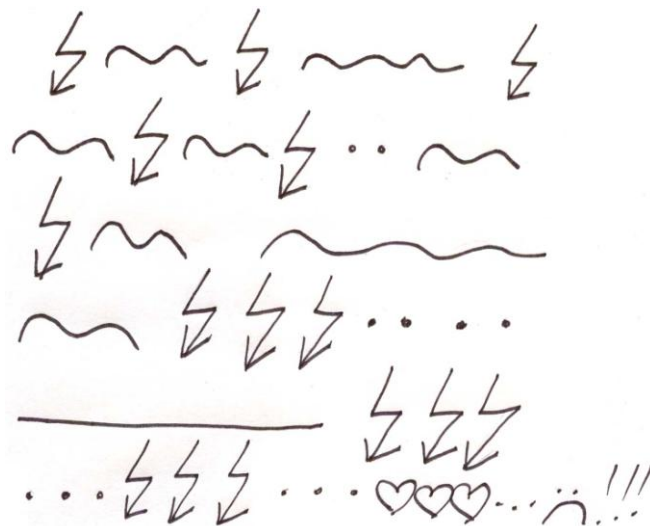
TY...? ♥

♥ JEN
VÍM CO PRO MĚ ZNAMENÁŠ
JEN JA' VÍM CO RÁDO UDĚLÁŠ
RÁDO VSTANEŠ MYSLIŠ
JA MĚ VEČER LEHIVĚŠ
KOUKÁŠ JA MĚ DOBROU
DOE MI POPŘEJES
A PAK TIŠE
ODEJDEŠ
♥

Kateřina Stráská - 9. A

Hádka

Zuzana Syrová - 9. A

Lucie Princová - 9. A

Natálie Toncarová - 9. A

Anežka Kubernová - 9. A

Václav Vorel - 9. A

MÍSTA, KTERÁ MÁME RÁDI

Šumava

Budu popisovat své oblíbené místo na Šumavě nedaleko mého bydliště. Je to z mnoha míst v naší krajině, které nebylo téměř skoro vůbec poškozeno lidskou rukou.

Kdykoliv mám čas a náladu vydat se někam do přírody, bezmyšlenkovitě vyrazím, jak jinak než právě tam. Po nekonečné dlouhé asi hodinové chůzi se dostávám k okraji lesa, symbolizujícímu hranici mého oblíbeného místa. Je jím mírně se svažující hora porostlá lesy. Toto místo jsem objevil s rodiči před několika lety při sběru hub. Ihned jsem se do něj zamiloval a začal se tam vracet.

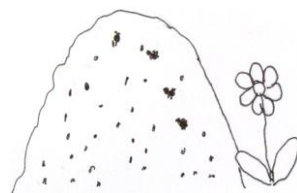
Ze všeho nejraději na něm mám potůček, který u vrcholku hory pramení. První mé kroky směřují právě k němu. Neodradí mě ani lesní porost a svah, který musím překonat. Cestou k prameni obdivuji přírodu kolem mě, kterou si mohu na jaře zpestřit borůvkami a malinami. Ani se nenaději a jsem u svého cíle. I když jsem toto místo navštívil již několikrát, nepřestává mě udivovat. Rozeběhnu se přímo proti prameni, sednu si na čerstvý zelený mech a začnu pít jeho průzračnou vodu. Během odpočinku mohu sledovat kilometry vzdálené vrcholky hor a údolí.

Na nejbližší lučině jsou téměř vždy vidět pasoucí se srny, jeleni nebo lovící dravci. K tomu všemu dokreslují atmosféru zpívající ptáci a šumění okolních stromů.

Cestu zpět si vždy vybírám jinou, aby má cesta byla pestřejší. Někdy narazím na stopy od divočáků, jindy zase na obrovské mraveniště plné pilných mravenců.

Zajímavé je pozorovat změny ročních období. Nejraději mám jaro a zimu. Na jaře rozkvetou všechny rostliny, ožijí všechna zvířata. Ptáčci začnou zpívat své písně. V zimě se zase všechno oblékne do bílého kabátu. Příroda usne a ponoří se do dlouhého zimního spánku. Když mi přeje štěstí, mohu ve sněhu najít kromě mých stop také stopy lesní zvěře, mířící k mému oblíbenému prameni. Je to totiž jediný pramen, který v zimě nezamrzá. Nedaleko po proudu lze vidět led, který příroda vytvarovala do mistrovského díla.

Jan Kölbl - 8. A

Tábor

Můj tábor, krásou oplývající a nejhezčí místo, které znám. Na místě, kam jezdím každý rok, je příroda opravdová, krásná a hlavně živá.

Tábor, mé nejoblíbenější a překvapení (milých i nemilých) plné místo. To je můj Tábor. Místo, kde každý strom, keř nebo listí ožívá, mi šeptá, že jsem opět zde, na místě odpočinku, ale hlavně na místě, kde se cítím nejlépe. Zde jsem poznal, jak vypadá opravdová krása, co to znamená mít kamaráda a jaký je to pocit, když tě má někdo rád. Nemohu si nevšimnout, že toto místo je také pro mnohé mé přátele nejoblíbenějším, a jsem tomu rád.

Pokaždé, jakmile se probudím a vyhlédnu ven ze stanu, vidím tu krásu (vím, že slovo krásu používám velmi často, ale pro toto místo se snad ani nic jiného nehodí) přírody, ale také tvrdou práci, kterou jsme vynaložili k postavení tábora v tak nádherné krajině. Pravda, v noci to tu může někoho vyděsit. Když se člověk podívá do té temné noci, může mít skličující pocit. Ale buď si zvykne, nebo ne. Já si zvykl, a proto se sem stále vracím.

Kdykoliv se procházím po tak krásné krajině, slyším a vidím ptáčky zpívat. Nemusíš koukat na cestu, půda sama se vám srovná pod nohama.

A protože tu jsem pouhopouhých čtrnáct dní, jsem smutný, když odjíždím, ale hned po návratu domů se těším na dalších čtrnáct dní blaha. Sice až za rok, ale to čekání se vyplatí. To je můj tábor!

Jan Kubiček - 8. A

Taneční studio

Které místo mám nejraději? Takových míst je opravdu hodně, ať jsou to krásné zasněžené hory plné slunce, louka posetá květy mnoha barev, nebo můj dívčí pokojíček, který skrývá velká tajemství. Je však jedno místo, které je mi momentálně nejbližší. Tím místem, kde prožívám chvíle plné štěstí, dřiny, nervů, smíchu, ale i totální únavy, je naše taneční studio.

Studio se nachází ve staré zástavbě, která už z dálky budí respekt, a já cítím jeho nezapomenutelnou vůni. V tu chvíli mám neodolatelnou chuť tančit. Když vcházím do studia, po obou stranách se rozprostírají velikánská, jakoby kouzelná zrcadla, která zachycují každý náš pohyb. Zde se člověk nikam neschová a všechno hezké i špatné je zřetelně vidět. Moc se mi líbí, když se mezi tajemně vínovými zdmi rozezní hlasitá hudba. Nenechá nikoho z nás klidným. Ruce i nohy jakoby se začaly samy hýbat.

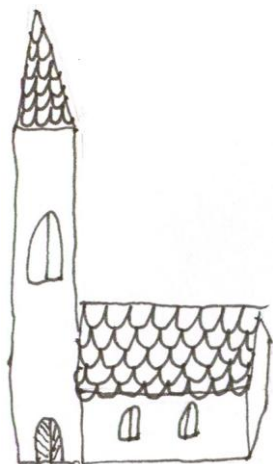
Tím, že je naše studio tak pohádkové, můžou si sem chodit zaskotačit i ti nejmenší, na které tu čeká mnoho krásných barevných dekorací a hraček.

Studio je pro mě vším. Tam jsem opravdu spokojená a šťastná. Vždycky, když jdu domů, jsem celá rozveselená, rozjařená. Ale co mě vždycky vrátí na zem, je otázka mojí mamky: „Už máš všechno připravené do školy?“

Monika Kahudová - 8. A

Kostelík jako zámek

Ráda chodím na procházky a zkoumám přírodu. Většinou jdu ke kostelíku, který je nedaleko našeho domu. Cesta ke kostelíku vede lesem. Jdu jen chvilku a už jenom pár metrů a vidím, jak se v údolí pyšně stojí kostelík.

To je krása! Dříve se v něm pořádaly mše, ale když se postavil větší kostel blíže obytných domů, už se o něho přestali lidé starat. Kostelík chátral, až se téměř rozpadl. Naštěstí byl zachráněn! Je nádherně zrekonstruovaný a krásný. Nyní slouží jako muzeum. Jsou v něm vystavené starožitnosti, které se našly v okolí kostelíku, a také původní lavice.

Kostelíčku, ty jsi tak úžasný a vždy určitě každému srdíčko potěšíš. Teče u tebe zázračná vodička, o které se říká, že uzdraví očička. Kdo má problémy se zrakem, omyje se vodou očí a ona je uzdraví.

Rádi k tobě chodíme jako celá rodina, nebo se k tobě jdeme protáhnout na odpolední rozcvičku.

Na podzim tvé okolí vypadá sešle a smutně - opadá pýcha stromů. V tomto období mi uvadne nálada, ale zase se rozveselím, když mi znak padne na pozlacenou cestičku vedoucí k

tobě.

V zimě tvá žlutá barva na fasádě vynikne a vše okolo tebe se třpytí. Jen vyšlapaná cesta je hnědá, ale také ti dodává krásu. Aspoň je vidět, že tě také jiní lidé obdivují.

Jsi nádherný v každém ročním období, každým dnem a každou minutu... Vždy se u tebe odreaguji, jsi moje nejmilejší místočko k odpočinku.

Jitka Häuslerová - 8. B

„Knihy jsou podobné domovu, do kterého se vracíme i za největší bouřky.“ Bolzano Bernard

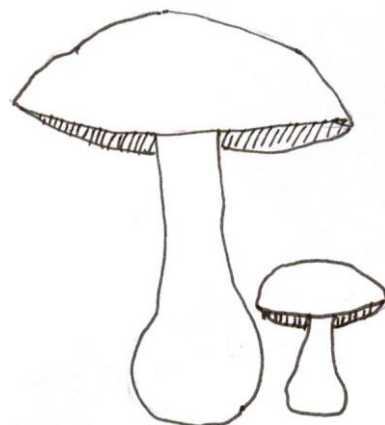
Cesta mládím

Moje babička s dědou mají chatu na Leptáči. Sem já velmi rád jezdím a nostalgicky vzpomínám na časy, když jsem zde trávil prázdniny se svým bratrem, bratránky a kamarády. Vydám se do hlubin tamějšího lesa. Nakouknu do křoví po pravé straně, jelikož tam vždy rostly hříbky. Odkryji rukou křoví jako záclonu a... nic. Škoda, zkusím to příště.

Pokračuji dál na rozcestí. Tady odbočím doprava a dojdu až k obrovskému smrku, kterému jsme říkali „Velký dub“, protože je prostě velký. Zpátky zvolím jinou cestu, která mě zavede do „Obejváku“. Jsou to velké kameny, které jsme pojmenovali podle podobnosti. Byla zde televize, dvě křesla, gauč a další nábytek. Tím pádem náš obývací pokoj byl luxusně vybavený.

Začínám být po dlouhé procházce unavený, a tak se vrátím do chaty. Jistě na mě bude čekat nějaká chutná specialita z babiččiny kuchyně.

Filip Škorpil - 8. B

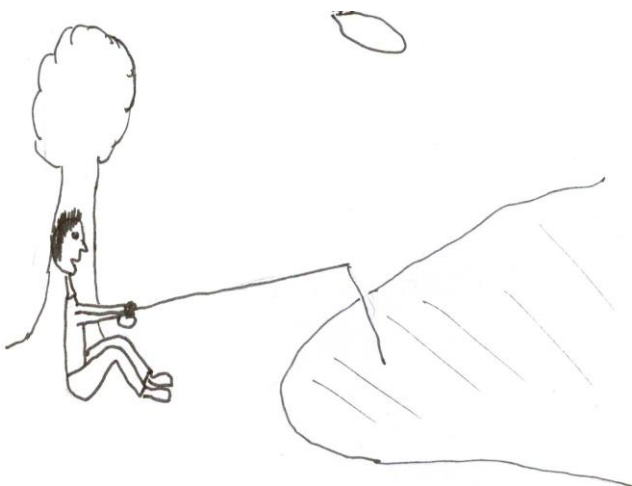
Řeka Blanice

V pátek přijedu k babičce a dědovi na rybářský víkend. Sobotního rána si s radostí přivstanu a pod malou vesničkou si zaberu „svůj“ revír. Zapišu všechny údaje do povolenky, vybalím si můj milovaný prut a hurá na dravce! Nahodím umělou ryбку a přitahuji jí vábivým pohybem.

Nemohu se nasytit krásným pohledem. Žádné paneláky, žádné bytovky a málokdy projíždějící automobily. Jen já a štiky. Ze břehu je vidět také malý lesík, odkud jsou slyšet různé druhy ptáků, pole, které žije srnkami nebo zajíci.

Ve výhledu se objeví také nedaleká vesnička Selibov, která je typickou zachovalou vesnicí ve staročeském stylu. Nejhezčí je to tam při západu slunce, když je jen slyšet „žbluňkání“ vody a odraz slunečních paprsků mě pálí do očí. Ale ještě hezčí je to při zdolávání mé nejcennější ryby štiky. I když nic nechytím, rád se tam vracím.

David Kačírek - 8. B

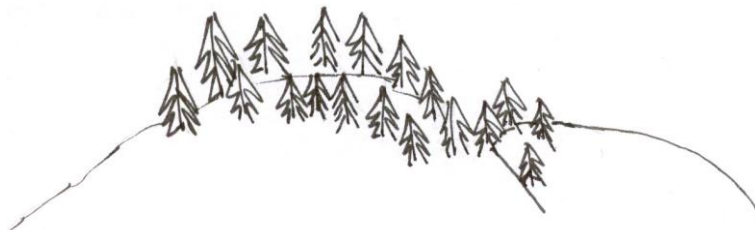
Naše Perlovická strašidla

V každém městě, vesnici, na hradech a v lesích jsou nějaká strašidla. I Perlovice mají svá strašidla a že jich je! Třeba v lese naší Černé hory pomáhá hlavně smrkům, ale i jiným jehličnatým stromům Smrkovec lékařský. Zaměřuje se hlavně na bekyně mnišky a na kůrovce, proto ho mají nejvíce rádi strakapoudi.

O půlnoci se tu občas zjevuje Čarodějnice nejstrašnější dětská. Dříve, když tu měla ještě svou Perníkovou chaloupku, patřila opravdu mezi nejstrašnější čarodějnice v Česku. Ale jelikož se dnes děti již nenechají nalákat na perníčky, je čarodějnice ve své chaloupce bez práce. Občas se kolem půlnoci chodí dívat do oken lidských obydlí a zjistit, jestli děti spí. Většinou to bývá v pořádku, ale když ne, tak tam vletí a trochu děťátko postraší.

Dalším strašidlem je hodná víla Perlička. Údajně podle ní dostaly název i Perlovice. Kdysi dávno tu prý byla výrobní perel. Nejbohatší muž ve vesnici měl krásnou dceru a do ní se zamiloval vodník z nedalekého rybníčka na Libínském Sedle. Vodník se domluvil s otcem dívky, že mu bude nosit ještě více perel a za to si vezme jeho dceru za ženu. Ta však měla ráda jiného a o vodníkovi nechtěla ani slyšet. To vodníka tuze rozzlobilo, dívku zaklel do víly, která musí plakat perly, a jejího otce ve velký kámen. Občas se nocí nese líbezná hudba. To vodník hraje na housličky a víla Perlička tančí svůj smutný tanec. A když je někdo hodně smutný, přilétne k němu a dá mu jednu perlu, kterou vypláče.

Barbora Pilátová - 7. A

Můj zlatý plácek

Zelené a krásně posečené fotbalové hřiště je pro mě tím nejkrásnějším místem na světě. Fotbalových hřišť jsem projel už nevyčísitelně mnoho, ale žádné z nich mi nikdy víc nezůstane v srdci jako moje domácí. Hrají na něm skoro každý den. Už když vcházím do šaten, kde se převlékám a připravuji, slyším jeho volání. Po přípravě se dávám do běhu, už po prvních krocích po trávníku cítím jeho jemnost, hebkost a měkkost. To mě nutí svalit se na chvíli do trávy a cítit její vůni.

Na jaře je hřiště i díky klimatickým podmínkám nejprázdnější. Trávník je po zimní údržbě svěží a skvěle se na něm hraje kopaná. V krásném letním počasí je třeba trávník zavlažovat, aby vydržel nápor fotbalových turnajů, kterých je v letním období bezpočetně mnoho.

S blížícím se podzimem a zimou na mě padá tíseň z budoucí ztracenosti a nicotnosti. Souvisí to s počasím, které nás posílá do haly. Nejhorší je zimní sezóna. Na stadiónu není vidět živého tvora, trávník je schovaný pod vrstvou sněhu. Jsem z toho zoufalý, ale vydržím, neboť mě již brzy čeká opět jaro.

Karel Talafous - 8. B

„Květiny a knihy jsou pro člověka právě tak nezbytné, jako denní chléb.“ H. de Balzac

Moje pozorování

V neděli jsme řezali dřevo a já jsem viděla pověšeného pavouka. S bratrem Matějem jsme si ho prohlíželi.

Matěj měl v ruce meč. Chtěl ho uhodit. Já jsem řekla: „Nedělej to.“

Pavouk měl nádhernou barvu. Byl úžasný. Matěj mě poslechl a spolu jsme si ho prohlédli.

Tak ahoj, pavoučku, zase někdy příště.

Eva Kaplanová - 5. B

Motýlí strom

Každý rok se v létě koukám na nádherný strom. Rostou na něm nejsladší blumy, které jsem kdy jedla.

Je vždy krásně zelený a v létě se na něj slétávají krásní motýli. Většinou jsou to paví očka, ale občas se tam ukážou i jiné druhy. Pokaždé je jich tam snad sto, a když si sednou na strom, vypadá to, jako by měl krásnou motýlí čepici. Motýli se tam slétávají, protože tam jí blumy.

Blumy mají barvu zelenou a chodí na ně i náš pes. Vždycky najde nějakou na zemi a občas si ji utrhne ze stromu. Dosáhne tam, protože větve stromu sahají blízko k zemi. Bohužel na spodních větvích moc blum není. Proto musím, pokud chci blumy, vylézt na zídku u plotu. Až tam najdu víc blum a můžu je jíst. Je to krásný zážitek, když takhle vylezu mezi motýly a oni kolem mě přelétávají a hlavně když je jich tam tolik.

Pokaždé, když ze stromu spadá listí a je celý holý, čeká na zimu. Až se přikryje bílou peřinou, bude se moci vyspat a na jaře zase nasadit listí. A potom se připravovat na setkání teplého sluníčka, sladkých blum a krásných motýlů.

Markéta Kokešová - 8. B

LIDÉ KOLEM NÁS

Mamka

Ráda bych charakterizovala svou mamku. Jmenuje se Marcela a v březnu oslavila 37 let. Vůbec na to ale nevypadá, někdo o nás dokonce říká, že vypadáme jako sestry, ale to si já nemyslím. My dvě spolu vycházíme velice dobře. Znamená pro mě spolu s dalšími členy rodiny snad úplně všechno.

Na první pohled si na ní asi každý z vás všimne poměrně dlouhých, blondatých vlasů. Výška jí nejspíš vyhovuje, ale i přesto se chlubím větší výškou já. Svou světlou pletí a zelenýma očima působí celkem jemně a klidně. Když zrovna může, tak se nezapomíná starat i sama o sebe třeba tím, že si zajde ke kadeřnici.

Je velmi milá, hodná, chápavá, rozumná, tolerantní, ale také se nechá snadno přemluvit. Tato vlastnost se dá považovat za kladnou i za špatnou. My ji vnímáme tedy za tu kladnou. Myslím si, že nám docela dost věcí dovolí. Když mám nějaký problém, tak se s ním můžu mamce kdykoliv svěřit. Chápe mé zájmy, pocity a za to jsem jí vděčná. S tím, čím potřebuji pomoci, mi podle možností ráda pomůže a poradí. Učit se s ní ale raději moc nezkouším, protože nepřekypuje moc trpělivostí. Některé špatné známky nám většinou toleruje, nesmíme jich přinést ale moc.

Mamka vystudovala zdravotní školu v Českých Budějovicích. Ted' pracuje jako zdravotní sestra v nemocnici. S dětmi to umí, a proto ji práce baví. Ve volném čase ráda sportuje. Jezdíme na různé cyklistické výlety s naší partou. V létě si nenechá ujít dovolenou s námi u moře. V zimě zase ráda lyžuje, bruslí a samozřejmě, že nakupuje dárky na Vánoce. Na podzim chodí na houby a procházky do lesa. S tatínkou a kamarády jezdí i na různé zábavy. Jinak taky čte, vaří a stará se o rodinu. Dává nám najevo svou lásku k nám a stojí za námi v každé situaci.

Mamku беру jako svůj vzor tím, že mi je velkou oporou a že zvládá tolik věcí najednou. Nikdy v životě bych ji za nikoho nevyměnila. Doufám, že naše rodinné vztahy zůstanou tak, jak je máme teď'.

Tereza Geierová 9. B

POVÍDÁNÍ NA PÍSMENO P

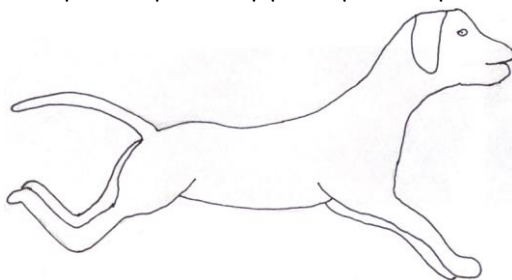
Pozor pes!

Píší protokol protokol pro Pepu Pírka, protože Prokopův pes (podle Prokopa) Prokůpek prokousl paní Pepině Pírkové pozadí, pokousal pyšnou Petranu Pírkovou, potrhal pyžamo Petrovi Pírkovi". Potom přivedl Procházkojc Punt'u (psa pochopitelně) pro piškoty. Provedl Punt'u po Praze, pak po pokojích pana Pírka. Prokůpek (pes) prohlásil: „Podívej piškoty!“ Pak přátelsky poplácal Punt'u packou po palici. „Pojď, poběžíme-přišel Pepa-po Pepovi Prokop!!!!“ Prokop prošel první po Pepově pokojíčku: „Podívejme Procházeků Punt'a". Pak pohlédl pod Pepovu palandu: „Prokope, podívej - Pepova peřina-prachové peří poletuje po pokoji! Prokletý pse, policajt právě píše protokol pro Pepu. Půjdeš pro pokutu, prašivý pse!“

PS:

Pomsta: Prokůpek při Prokopově proklínání počůral páníčkovy pěkné polobotky.

Kristýna Švehlová - 7. A

9. B PŘEMÝŠLELA AUTO BĚHÁ, PROTOŽE

- ho honí kriminálka
- ho honí Ferrari
- u OMW nalévají se slevou
- chce být namakanější než traktor
- mu vlaje ohon
- ho honí Kobra 11
- chce vidět Miss world trabant
- chce, aby mu rychleji uschnul nový třpytivý lak
- ho tlačí čas
- chce vyniknout alespoň v něčem

- mají v Penny slevu
- je blondák
- mu utrhli nápravu
- nemá kola ani nohy
- mu chce zubař vrtat zub
- nemá peníze na benzin
- je důležité
- se svět zbláznil
- svítí červená
- se mu spálily pneumatiky
- utíká před myší

VĚCI PRO LIDI

Piano

Moje piano je staré, ale hezké. Hrála na něm i moje maminka a to už nebylo nové. Přesně nevím, jak je staré, ale je mu přibližně kolem padesáti roků.

Piano má značku KOCH a KORSELT.

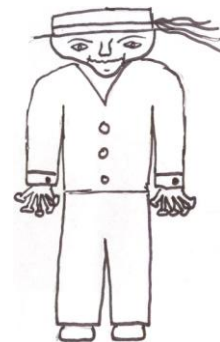
Je vyrobeno ze dřeva ořechu a má tmavě hnědou barvu.

Hlavní částí piana je klávesnice. Skládá se z bílých a černých kláves. Černé klávesy jsou mollové a bílé durové. Klávesnice má padesát dva bílých kláves a třicet šest černých.

Na vnitřním víku piana je sklápěcí stojánek na noty. Na dolní části piana jsou tři pedály. Celé piano stojí na dvou vyřezávaných nohách.

Uvnitř piana je hodně strun. Doufám, že mi piano vydrží hodně dlouho, protože mě hraní baví.

Kateřina Dejmková - 5. B

Kniha - Vodník Česílko (Václav Čtvrtek)

Tato knížka patřila už mé mamince a babičce. Vrchní desky jsou opotřebené a vybledlé. Při pročítání knížky si všimneme, že byla často používaná. Listy jsou uvolněné.

Texty jsou krátké a doplňované obrázky. Stáří knihy poznáme podle toho, že stála dvacet osm korun. Po přečtení této knihy jsem zjistil, že by potřebovala opravit. Až ji opravím, schovám si ji pro své děti.

Tomáš Ludačka - 5. B

PŘEMÝŠLENÍ

Život

Mockrát jsem se snažila přemýšlet nad tím, jaký má to všechno kolem nás vlastně smysl. Ale asi to nejde jen tak vymyslet.

Život je totiž úplně všechno. Je nespravedlivý, smutný, bolestný, tragický, ale na druhou stranu je plný radosti, úsměvu a snů. Někdy bolí, ale svět bez bolesti by už nebyl světem.

Bez toho všeho špatného už by to dobré nebylo tak vzácné. A co by bylo všechno štěstí beze smutku?

Život není, nebyl a nikdy nebude dokonale šťastný. Někdy není ani z poloviny tak šťastný, jak by měl nebo mohl být.

Ale my všichni tady jsme, abychom ho žili, abychom si plnili svoje sny, padali hluboko do beznaděje, hledali si přátele nebo abychom plakali.

A i když se zdá, že život není fér, tak je jen na nás, jak si ho zařídíme.

Je snadné říct, že zlí lidé to mají na světě jednodušší. Možná to tak je, ale nejde přece vždycky o to, aby bylo všechno jednoduché. Protože jednoduché věci většinou nebývají správné.

A já radši budu svůj život žít tak, že bude těžký, ale alespoň se za něj nikdy nebudu muset stydět...

Lucie Keltnerová - 9. A

LITERATURA FAKTU

Haiti

Žil jednou jeden pán a ten letěl na dovolenou na Haiti. Užíval si tam dva týdny, ale protože se mu tam líbilo, trochu si to prodloužil. To se mu ovšem nevyplatilo, protože další týden se stalo velké zemětřesení, které zabilo několik tisíc lidí.

On měl to štěstí, že zapadl mezi sutiny a hned nezemřel. Po několikahodinovém trápení a plazení se dostal do restaurace ve svém hotelu. Z jídla žil několik dalších dnů, ale nakonec i velké zásoby došly. Nastaly dny hladu a on to musel vydržet. Záchranáři postupovali velice rychle. Ale tohoto pána se jim podařilo vysvobodit až po dvanácti dnech, polomrtvého. Byl celý pobledlý, vlivem dlouhého půstu pohublý a velice vystresovaný. Neměl ale žádná vážná zranění, jen odřeniny a

pohmožděniny a zlomenou nohu.

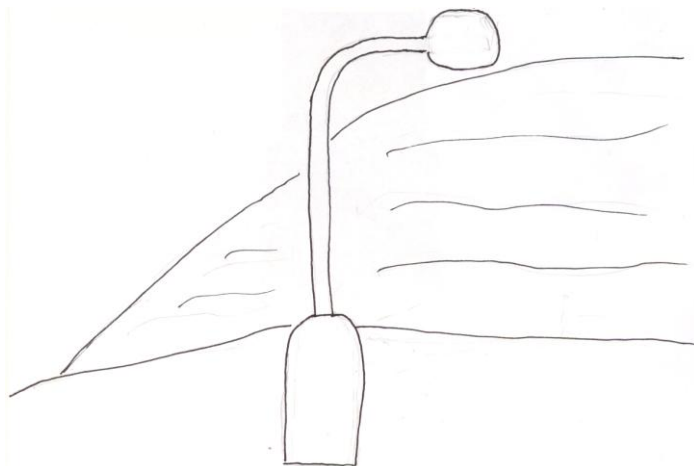
Po návratu domů, do Ameriky poslal hodně peněz ze svého konta na Haiti na pomoc, protože si sám prožil otřesný příběh.

Honza Vlasák, 9. A

„Kniha je zahrada do kapsy.“ Arabské přísloví

POVÍDKA

Vyprávění lampy

Studené vlny omývaly písčité břehy, ryby se skryly do větších hloubek. Lidé si pomalu balili ručníky a restaurace pozavírala své deštníky... Byla jsem jediná z těch, kteří mohli ze zatajeným dechem vše pozorovat.

Bylo krátce po sedmé hodině večerní. Slunce dneska nehrálo a jindy rozbouřené moře se jako mávnutím kouzelného proutku zklidnilo. Ve vzduchu nebyla cítit obvyklá vůně melounu, ale vůně obyčejného jídla z „fast foodu“. Dnešní večer byl zvláštní. Nebyl takový, jako jsem tady každý večer pozorovala. Lidé se vždycky opalují, i když slunce zaleze, a restaurace láká hosty hlavně na večerní diskotéky.

Dneska ale ne.

Už tady stojím tři měsíce a žádný takovýhle večer jsem tu ještě nezažila... Je to možná tím, že jsem tu krátce, možná tím, že takový večer je tu poprvé.

Jediný, kdo tu zůstával, byla tmavovlasá snědá dívka. Seděla na písku. V ruce držela štětec. Pod rukama jí vznikalo krásné dílo. Dílo, které ale nikdo nemohl ocenit. Seděla na svém oblíbeném místě a nohy jí omývala chladná mořská voda. V obličeji měla zasněný výraz a na papíru vznikala nádhera.

Malovala racky tak krásně, až to vypadalo, že každou chvíli odletí. Kolem nich malovala rozbouřené moře a v něm modravého delfína... V dálce namalovala bouřkový mrak a na ostrově, obklopeném vodou, dokonce malý blesk. Obrázek to byl opravdu krásný.

Dívka najednou udělala velmi prudký pohyb štětcem. Dílo se pod štětcem zatřásl. Po dívčiných nohách se obrázek svezl do vln. Dívka chvíli koukala, na to jak se jí dílo rozpíjí.

I já jsem se koukala. Chtěla jsem pomoci...ale nemohla jsem.

Po chvíli dívka sáhla na mokrý obraz a vytáhla ho. „Proč moře zničilo tak krásné dílo?“ ptala se sama sebe. Může jí někdo pomoci?

Z ničeho nic se ale vedle mě objevil stín. Nenápadný stín, který mířil k dívce. Podle způsobu chůze jsem poznala, že je to chlapec. Sledovala jsem ho do té doby, než došel k lavičce. Sedl si vedle ní a své teplé dlaně jí položil na tvář. Chvíli na sebe koukali. Díky větru se ke mně doneslo tiché zašeptání: „Nádhera“.

Už jsem si to mohla domyslet. Tohle dílo bylo originál a chlapec si ho chtěl nechat. Opravdu ale jen to dílo?

Usmála jsem se pro sebe. Další „happyend“, řekla jsem si a svůj zrak jsem upřela na klidnou hladinu moře.

Denisa Štětínová - 8. B

Ohnivá obruč

V cirkuse Malina to opravdu žije. Pepík zrovna přijel z nemocnice, jelikož si před týdnem zlomil nohu. Bylo to dva dny do vystoupení při tréninku salta. A teď leží v posteli, chodí ven na berlích a smutně se nudí v karavanu. Sádru má sice jen na měsíc, ale jemu to přijde jako celá věčnost. Jednou v neděli ráno před vystoupením si maminka všimla, že tatínkovi se ztratily dva lví zuby z velkého náhrdelníku, a tatínek si toho všiml také. Vyslechl si Pepíka, pokud o tom něco neví, ale i pro Pepíka to byla záhada. Takže tatínek bude raději vystupovat bez nich. Zrovna když šla maminka předvést drezůru flekatých dalmatinů a tatínek kouřil před stanem, Pepík si zavolal kocourka Fouska, aby zjistil, kam se lví zuby poděly a aby je vrátil tatínkovi. Kocourek pelášil pátrat po zmizelých zubech. Zrovna se vrátila maminka, že má hodinu čas a že se tátovi podívá po těch lvích zubech. Napila se a šla hledat do pokladny, jestli tam nejsou z ranní směny. Druhý den ráno Pepíka vzbudilo hlasité mňoukání kocoura Fouska, který má spoustu čerstvých novinek. Pepík ještě rozespalý nevěděl, co se děje. Obzvláště když Fousek něco stále mňoukal. Později mu něco porozuměl a na berlích odťapával ven. Mezitím se Fousek dozvěděl od špehování myší, že zuby, které ukradl zlý buldok Hnědouš, ředitelův miláček, visí na drezurové obruči. Měl to namířeno rovnou za Pepíkem, ale v tom ho potkal Mourek, Honzíkův kocour. Když se domluvili, běželi za Pepíkem a vedli ho do manéže. Tam už se obruč připravovala k odvozu. Pepík hned poznal, že ty zuby tam opravdu visí a strhl je dolů. Vtom už přibíhali maminka s tatínkem, kteří uviděly, dva ztracené lví zuby a rozesmáli se na celou manéž.

Kristýna Škutová - 5. A

„Ten, kdo nemiluje knihu, nemiluje moudrost. Ten kdo nemiluje moudrost, stává se hlupákem.“ Jan Amos Komenský

O Pepíčkovi

V pátek ráno se Pepíček probudil jako obvykle, když mu zazvonil budík. Vstal, nasadil si bačkory a otevřel dveře do kuchyně. Maminka s tatínkem už byli v práci. Na stole měl připravenou snídani. Snědl ji a šel se do pokoje obléci. Čištění zubů pro dnešek vynechal, popadl tašku a vyrazil do školy. Na chodbě před třídou potkal Tonda. Pepíček je trochu zlomyslný, tak Tondovi nastavil nohu. Tonda o jeho nohu zakopl a upadl. Pepíček se mu rázem začal smát a šel dál do třídy. Ani při vyučování si Pepíček nedá pokoj. Musí stále vymýšlet nějaké pot'ouchlosti. Vzal gumu a hodil ji po Jirkovi. Jirka se lekl a zakřičel: „Auu“. Paní učitelka se otočila a bylo jí hned jasné, kdo to udělal, neboť viděla, jak se Pepíček směje. Cestou ze školy se Pepíček loudal a kopal do kamínků. Potkal paní ředitelku. Zrovna jelo auto a „ohodilo“ ji bahnem. Pepíček se strašně smál a utíkal ke svému paneláku. Před vchodem byla velká jáma. Během dne tam opravovali vodovod. Poblíž jámy stáli spolužáci Tonda s Jirkou. Pepíček se na ně díval a vymýšlel, co jim zase provede. Přitom zapomněl na jámu a spadl do ní. Volal o pomoc. Jirka s Tondou neváhali a pomohli mu. Pepíček se slzami v očích poděkoval klukům a šel domů. Tak se vyplnilo přísloví: *Na každého jednou dojde, či - Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.*

Verča Stará - 5. A

FANTAZIE BEZ HRANIC

Pohádková říše jak ji neznáme

Byla nebyla jedna pohádková země a v ní žily všechny pohádkové bytosti, které známe - akorát byly jiné, než jaké je známe z obyčejných pohádek, ve kterých to byly mírumilovné bytosti dychtící po štěstí a míru. Ale REALITA je jiná!!!

Tak jako v našem světě, i tam je realita plná zlosti, závisti, vyčuranosti a hlavně touhy po moci. Vezměte si třeba Shreka, v pohádce hodný zlobr, ale doopravdy chamtivý, smradlavý, lidožravý, a ještě ke všemu řezník. Vy si myslíte, že je ještě s Fionou? Tak to jste na omylu!!! Fiona podala žádost o rozvod a svěření dětí do své péče z důvodu domácího násilí a opakované nevěry s Fioninou kamarádkou Zlatovláskou. Říkáte si Shrek a Zlatovláska spolu? No, popravdě ona Zlatovláska není o nic lepší než on. Je plešatá, s přibývajícímí kily přibývá na obličej i vrásek. Pořád si říkáte: To není možný!? Ale je!!!!

Tak třeba Popelka a její ÚKLIDOVÁ FIRMA: Popelka práce všeho druhu. Řekli byste si: Ta je ale pracovitá, jenže ouha!!!! Ne aby pracovala Popelka, ta na to má svoje lidi! Asiaty, černochoy, dokonce i Ukrajince a ti všichni pracují v nehostinných podmínkách bez nároků na prémie.

Tohle je jen kousíček skládačky z celého obrazu.

A pak se řekne: Žijte pohádkově :-D

Pája Chlanda, 9. A

„Knihy jsou učitelé.“ Aulus Gellius

Podivná noc

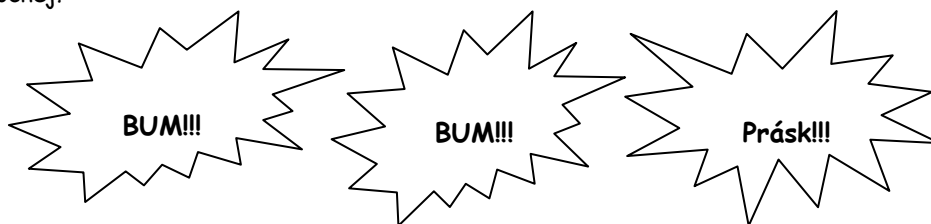
Byl pozdní večer, 1. února a Franta právě vychází z hostince. Jde pomalu tmavou a rušnou ulicí, no, ono by mu to rychleji ani nešlo, když před několika minutami dojezdil třetího divočáka.

Poté, co odbočil do úzké uličky mezi několika domy, obklíčili ho muži v černém. Franta se rozhlédl a začal počítat, ale moc mu to po těch osmi pivech nešlo. Náhle jeden z nich vystoupil ze stínu a Fanouš to uviděl. Žádný mafián, ale muž v děsivém oblečení a s divnou barvou pleti. „Asi ufounil“ pomyslel si Franta.

Uběhlo pět dlouhých minut. Trvalo to snad věčnost, než se Fanoušovi povedlo „krapet“ zaostřit, aby uviděl něco, co by nečekal nikdo. Stál před ním muž v ruských barvách, a když se ukázali i ostatní, došlo mu, oč jde. Navíc, když Rus promluvil, ještě ho to utvrdilo. Ten zmalovaný podivín se ho zeptal, kde by našel hokejový stadion. Odpověděl mu tedy, že musí jít ještě tak 500 metrů rovně a pak má odbočit doleva a stále rovně, že to nemůže minout.

Když ti šílenci odkráčeli, Franta celý zděšený pocítil obrovskou úlevu a vydal se domů. Celou cestu slyšel a potkával zmalované fanoušky.

Doma si pustil televizi a koukal na ten zápas: ČEŠI X RUSKO. Poté, co zápas skončil výsledkem 8:1 pro Čechy, si Franta říkal: „Je to nějaký divný, porazili jsme je moc snadno.“ Ale potom si vzpomněl, že Ovečkin je nemocný. „Ale jak může být Rus nemocnej?“

A Franta leží v křesle mrtev.

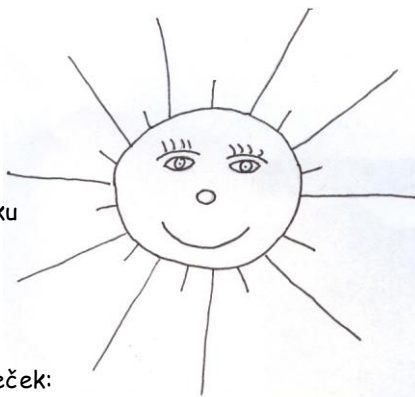
„Fuj!!! To jsem se lekl!“ zakřičel Fanouš, který se právě probudil ze snu.

Martin Dvořák, 9. A

JARO JE TADY

Jaro

Jaro dupy, dup.
Zajíček chrupy, chrup.
Beránek bé, bé, bé.
To je všechno pro Tebe.
Pro maminku, tatínka a Aničku
napsal jsem tu básničku.
Jaro dupy, dup.
Probudilo stromeček,
Zazvonil zvoneček.
Zazpíval červánek a řekl stromeček:
„Už nezvoní zvoneček,
Básničky je koneček.“
Josef Trůbl - 3. B

Jaro

Přiletěl k nám skřivánek,
Kvítí přinesl do zahrádek.
Přinesl nám sluníčko,
hřáti bude zakrátko.
Až sluníčko zemi prohřeje,
bude všude vesele.
Marie Tesárková - 3. B

Jaro

Jaro je, když sluníčko svítí,
v zahrádkách rozkveté první kvítí.
Když včelky z úlů létají,
z květu na květ sedají.
Ptáčci pěkně zpívají,
ze všeho se nám až dech tají.
Patrik Krejčí - 3. B

Jaro

Jaro se líbí skoro každému. Vždycky po zimě se těšíme na jaro. Až nebudeme nosit bundy, budeme nosit třičtvrtáky. U dědy se rodí kuřátka. Začínají růst kytky, zelenají se stromy a vracejí se ptáci z teplých krajín. V Záblatí se opéká maso a můžeme lézt na stromy. Ale to hlavní, že budou Velikonoce a prázdniny. O prázdninách jedeme na tábor a na dovolenou.

Eliška Korytarová - 3. B

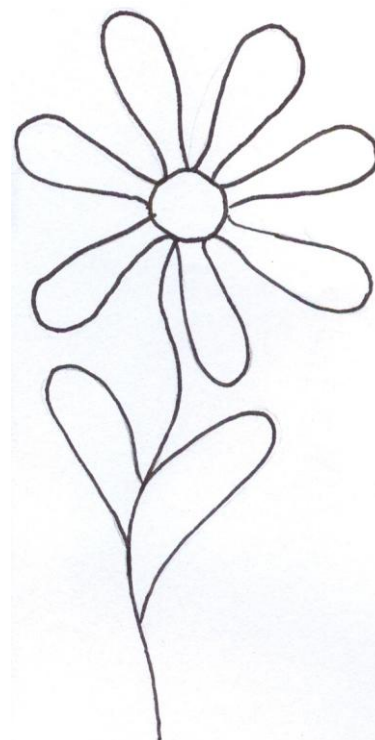
Jaro

Je jaro a všechno kvete.
Je jaro, tráva se zelená.
Je jaro na paměti mějte.
Je jaro a všechno začíná.

Ptáčci zpívají a kytky voní.
Probouzí se celá příroda.
Já budu psát právě o ní.
Ta, která životy dává.
Nebo nám bere duše.
Je ale na všechny spravedlivá.
Příroda-tak jmenuje se matka naše.
A proto mám ji ráda.

Ted' ale zpátky k jaru.
Tak třeba svátek lidí.
Kdy vejce přivedou se k varu.
Pak vesele se nabarví.
Po snídani se jde na zahradu.
Zajíček košík prázdný tam nechal.
A najednou ztratila se malovaná vejce.
Vajíčka do trávy pečlivě zajíc schoval.
Jarní svátek lidí jsou Velikonoce!

Kristýna Švehlová - 7. A

„Společnost knih lze volit lépe než společnost lidskou. Tím spíše si mezi knihami vybírej přátelé na celý život.“
Lucius Annaeus Seneca

Jaro

Už aby tu jaro bylo,
bylo teplo, nesněžilo.
Svítilo nám sluníčko,
pršelo jen maličko.
To si přeji každým dnem,
jaro už je za oknem.

Přijď už jaro a to hned,
Krásnější zas bude svět.
Zuzana Müllerová- 3. A

Jarní radovánky

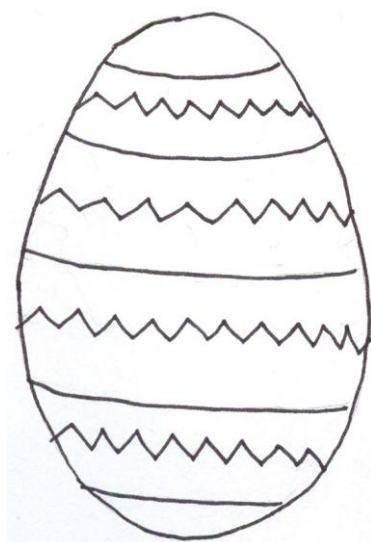
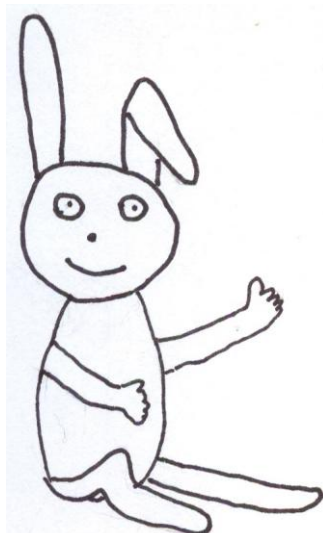
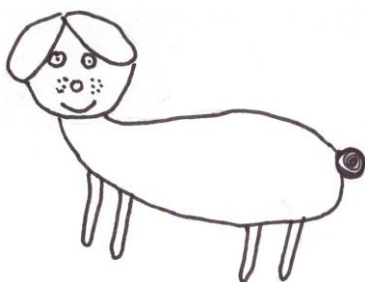
Každý už to venku cítí,
i to slunce více svítí.

Jaro klepe na vrátka,
narodí se jehňátka.

Už se klube první kvítek,
všim' si toho i náš Vítek.

Kluci pletou pomlázky,
tahaj' holky za vlásky.

Michaela Pilátová- 3. A

Jaro

Sněhu už je čím dál míň,
na jaro se už těším.
Sluníčko má větší sílu,
spáče v zemi volá k dílu.
Rázem je tu kytiček
jak ve vodě rybiček.

František Ludačka - 3. A

Jaro

Jaro nebo také Vesna...
je prostě svátek přírody.
Už se zase těším
na malá kůzlátka u vody.

Louka bude zas plná kvítí,
a na sluníčku se budou hřát
i hloučky dětí.

Budu mezi nimi i já.,
protože chci také přivítat jaro,
svátek všech dětí.

Ladislav Křupala- 3. A

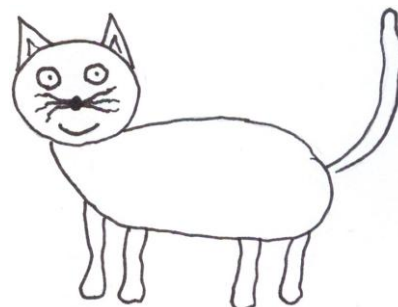
Jaro

Jaro, léto, podzim, zima,
takhle se to hezky střídá.

Jaro, to je nejhezčí,
venku když vše vypučí.

Sníh se ztrácí, ptáci zpívají',
ze zelené travičky
svítí první kytičky.

Vít Neužil - 3. A

ŠKOLA MÁ NAROZENINY

Tipněte si kolikáté?

Jak se narodila,

rostla, stárla...

a krásněla.

